

Azkeneko tren

Itziar Gomez Sarasola

Ama izan nahi du. Beti nahi izan du, baina bete ditu berrogeita bost urte. Eme da eta hala sentitzen da. Nahi luke segida bat, izan denaren arrasto bat. Urteen joan-etorrien mareak barrua lehortu dio. Eta umetokia hutsik dauka, garrasika deika, irrintzika. Baina iritsi da eguna; eragin dio ilusio eta beldurren danbolinari. Egin du. Ondoren datorrena ez dago bere esku. Gertatu da, ordea, piztu da zerbait; bizi berri bat. Badoaz egunak eta gauak, batzuetan lodi, bestetan mehe. Gero eta beteago dago Karmele. Gauetan loak harrapatzen duenean barrua esna dauka; handitzen, handitzen... Eta ametsetan entzuten du bere umearen lo kanta: "Txikia izanik asko maite zaitut nik".

Agur esan dio; "Agur, aita, egun handira arte... ". Eta malkoek masaila melatu diote. Ezin du uxatu pena, ezin ditu ahaztu aitaren esku handi haiek; nola eusten zien sagardo edalontzi finari. Haien latza eta haien beroa. Zaharren etxera aita ikustera joaten zenean eskuak ziren bion arteko zilbor-hestea. Ez zen sortu aitaren ur sakonetan, baina baten esku beroek eta bestearen hotzek bat egiten zutenean, txinparta pizten zen. Baserriko sukaldeko sua zekarkion gogora. Eta pena berriro, ez zuelako aita etxean hartu. Oinazea bihotzean, une hartan egin zezakeen onena izanik ere ez zelako benetan nahi zuena. Eta esan dizkio hitzok apal: "Maite zaitut, aita, orain eta naizen arte".

Trenaren zitzua entzun eta esnatu egin da; "Alde egin du, eskerrak!". Inigo tren horretan joana dela seguru egon arte ez da jaikitzeo gai sentitzen. Libre, arratsaldeko seirak arte. Libre, zerbait esatearren, bere bizitza espetxe bat baino

itogarriagoa baita. Ez duela gehiago egingo hitz ematen dio aldioro, baina Edurne ez da fio. Hamabost urte daramatzate elkarrekin; seme-alabengatik bakarrik agoantatzen du. Ez du haien haurtzaroa hondatu nahi eta bizi gabe bizitzea erabaki du. Ohetik irten bezain pronto, leihoa zabaldu du eta arnas sakon batez birikak ondo bete. Ahalik eta oxigenorik gehien xurgatu behar aurrera egiteko. Edurnek dutxa garbitzailea behar du bart Inigok beregan utzitako arrasto guztiak ezabatzeko. Zikin sentitzen da haren laztan lizunekin, behinola bere umeak ernaldu zituen hazi kondarrekin. Bainugelako ispiluari begiratu dionean, gaur ere makilajea beharko duela pentsatu du. Ubelduak estaliko dizkio agian, baina barruko samina gordin-gordin dauka. Garrasi egin nahi du, norbaitek lagun diezaion.

Tren geltokiko aulki batean eskutik helduta daudela amets egiten ari da. Baina orduan, "zass!" jotzen du olatuak harkaitzen kontra. Horixe du itxita ditu oraindik. Ez ditu zabaldu nahi. Itsasoan dagoela pentsatu nahi du: Atunetara doala. Goizeko lehen eguzki printzek dena argitzerako inguratuta dute egundoko atun-sarda. Marea bikaina izango da, etxeratzean pozik jarriko da emaztea. Mariaren oroimenak begiak zabalarazi dizkio, gorputza jiratu du eta ez dago ondoan. Joan egin da, itsasoak eramanda, betiko. Anttonioren itsasontzia hondoratzen ari da orduz geroztik. Ura du inguruan, gazia da, baina ez dira itsasoko tantak, begietako ibaietatik isurtzen zaizkio. Nekez jaiki da eta komunean sartu, ez dio munduari azaldu nahi bere samina. Hainbeste maite zuen Maria! Ez zion inoiz esan, baina bera zuen euskarria itsasoko gau ilunetan beldur zenean. Azkeneko marearen buelta ahaztu

nahi du, ez du Maria ohe zuri hartan ikusi nahi, mantalik gabe, irribarra itzalita. Bizkor eraman zuen berarekin itsasoaren ilunera minbiziaren marrazoak. Oraintxe, Anttonio lanetik erretiratu eta benetan bizitzen hasi behar zutenean! Zer da baina benetan bizitzea? Begirada jaso du zerurantz: "Merezi bezala zainduko ahal dute!".

Bizitza maite du. Bizitzak heriotzera garamatza baina. Heriotza maitatu nahi du, bizitzaren parte delako. Zergatik ezkutatu bizitzaren helburua? Zergatik ez egin bizitza heriotzaren eskutik? Gaurko gizartea fikzio hutsean sentitzen du, etengabeko antzerkian. Ezin ulertu heriotza bere liluran. Heriotza beti da ezkorra, amaiera, iluna. Eta baikorra, hasiera eta argia balitz? Ba al da norberaren barruko bakea baino sosegu handiagorik?

Horregatik bere lagunaren eskutik bizi nahi du heriotzerako bidea. Unibertsoan meteoro zoro, kosmosean astro ero, sumendian magma bero... urtuko da eta elkarrekin arima berri bat sortuko... denboraren, espazioaren infinitoan galduta. Maitasuna energia delako, bizitzaren hazia, eta bai, heriotzerako bidea. Heriotza ez baita hotza, ez arrotza.

Mm... begiak zabaldu ditu. Goizeko lehen argi errainuak ageri dira lotsagabe leiho zirrikietatik. Gorputza esnatu zaio eta desioa piztu. Bera du gogoan oraintxe. Bainugelan sartu eta arropa erantzi du goizeko dutxa hartzeko asmoz. Ur epeletan hasieran eta hotzetan geroago, gorputzeko atal

guztiak tentetu zaizkio. Aloe Vera olio hartu eta gorputz osoa igurtzen hasi da. Ispiluan ageri da bere isla lurrin artean. Une batez, Aitorrena dela irudikatu du eta bere eskuak harenak sentitu ditu. Hark noiz igurtziko ote du horrela elkarrekin larrutan aritu ondoren... ? Bere gose baita.

Lehortu eta janzten hasi da, Aitorrek nola biluztuko duen amestuz. Bere eme izan nahi du, gozo eta astiro. Izerditan hasiko dira eta sexu desio bortitza sentitutakoan, Aitor ar eta Ane eme, bat egingo dute. Animalia izatera itzuliko dira; lanturuka, hasperenka, intzirika. Etengabe ekingo diote gozamenaren gozamenaz. Izarrak ukituko dituzte elkarrekin. Kosmosaren harmonia dute marraztuta aurpegian. Elkar maite dutelako. Ez da hau izango beren azkeneko tren.

Badoa. Ez zuen uste, ez zuen berehalakoan pentsatuko. Baina alferrik da burua gehiago nekatzea. Badoa eta herria hemen, familia hemen. Badoa, baina itzuliko da, hemen dauka heldulekua. Badaki hemen gaudela, badaki non duen sorterrria. Eta ilusio zakukada ere hartu du, gurasoek emana, aitona-amonek, lagunek... Zorte on! esan diote batzuek; beste batzuek ere leporatu diote nolatan doan erbestera. Baina bere bidea egitea erabaki du, lan bati heldu nahi dio, etorkizun hobeago bati. Eta gu hemen, begira. Nora doa gure gazteria? Ausardiaz... Nondik datorren ahaztu gabe eta itzulerako billetearekin amesten. Gaurko gazteria ezta belaunaldi galdua. Badoa, tren hartuta. Laster arte!